

En liten leilighet på Norsk folkemuseum blir et nært og levende dokkehjem.

I TIDSRIKTIGE OMGIVELSER: Terje Strømdahl (t.v.), Juni Dahr og Lars Øyno i «Et dokkehjem» på Norsk Folkemuseum.

Tett på Ibsen

Et dokkehjem

Wessels gate 15
Norsk folkemuseum
Regi: Tonje Gotschalksen

Anmeldt av
Inger Merete Hobbelstad

TEATER: Hva i all verden kan man tilføre Ibsens mest spilte stykke? Initiativtager og hovedrolleinnhaver Juni Dahr har funnet sin måte: Hun inviterer 25 tilskuere av gangen til å ta plass i den rekonstruerte 1870-tallsleiligheten i Wessels gate 15 på Norsk folkemuseum på Bygdøy, og gir oss Nora og Torvald up close and personal, der avstanden mellom publikum og skuespillere er redusert til et absolutt minimum og dikterens idé om å skape et virkelighetstro titteskap for sine tilskuere er trukket ut i det ekstreme. I de første, roligere scenene kan det være litt distraherende at de andre tilskuerne stadig er en del av bildet, men ettersom temperaturen stiger og nettet snører seg sammen rundt Nora, gjør nettopp nærheten at denne utgaven av «Et dokkehjem» sniker seg under huden, og blir der.

Kammerspill

Trykket opp i hjørnene av herr og fru Helmers salong, med måkeskrik og syrinduft strømmende inn gjennom de åpne vinduene, får vi et klassisk kammerspill, befriende i sin enkelhet. Her er ingen fikse ideer, krampaktige moderniseringer; det er selve formatet som er

det friske innslaget. Nora og Kristine Linde feier rundt i lange 1800-tallskjoler, og skuespillerne snakker et uforandret ibsenskt riksmål. Den historisk trofaste tilnærmingen kler Dahrs dokkehjem. Følelsen av å smugkikke inn i et samliv blir desto sterkere, og de sobre og smakfulle omgivelsene gjør at Ibsens tekst trer tydelig fram i all sin veldige kraft.

Krevende tetthet

Skuespillerne gjør det ikke lett for seg selv. En snau meter fra tilskuerens oppmerksomme øyne synes hver lille fakte, og ikke alle takler tettheten like grasiøst. Kristin Kajander, som fru Linde, klarer aldri å få replikkene til å flyte. Hun høres hele tiden ut som om hun fremdeles står på hovedscenen på Nationaltheatret. Men Juni Dahr er en nydelig Nora, med en voldsom inderlighet som holdes i tømme av stadige glimt av humor. Særlig scenene med den dødsdømte doktor Rank, spilt av en eminent Terje Strømdahl, gir frysninger i den varme vårluften. I den utakknemlige rollen som den smålige Torvald Helmer er Lars Øyno overbevisende selvhøytidelig, og den berømte siste konfrontasjonen mellom ham og Nora har sjelden framstått som mer levende.

I en verden av medierte titteskap føles «Et dokkehjem» som voyeurisme for voksne, med vilje og hensikt – for et publikum med kikkermentalitet av det gode slaget.